

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

De Praeeminentia Londinensis & Eboracensis, & de priuilegiis generaliter
& specialiter indultis, & de eorum abusu & confirmationibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

ANNO
CHRISTI
1179.

CAP. IV.

Item Gregorius Augustino Anglorum episcopo.

Monachi corpora hominum tam viuorum, quam mortuorum, ad ecclesiam suam deferre non audeant, sine consensu & petitione eius ecclesie, quae ei dum viueret, consuluit, & consulendo viaticum suum administrauit. Quod si fecerint, veluti inuasores sanctae ecclesiae sub districta anathematis interpositione, quousque satisfaciant ecclesiae, fieri praecipimus, omni remota fraternitatis occasione. Similis modo vnaquaque ecclesia totius ordinis, aliam quamlibet inuadere pertimescat: sin autem, eodem anathematis vinculo sciat se a nobis proculdubio subigi.

16. q. 1. Agapetus. 13. q. 2. Vbicumque.

CAP. V. *Item ex Concilio Maguntensi, cap. primo.*

Si heredes iussa testatoris non adimpleuerint, ab episcopo loci illius omnes res, quae his relictæ sunt, canonicè interdicantur, cum fructibus & ceteris emolumentis, vt vota defuncti impleantur.

DE PRÆEMINENTIA
LONDONIENSIS ET EBORACENSIS,
& de priuilegiis generaliter vel specialiter indultis, & de eorum abusu & confirmationibus.

PARS
XLIV.

CAP. I.

Item Gregorius Augustino Anglorum episcopo.

CVM certum sit, pro omnipotente Deo laborantibus ineffabilia aeterni regni premia reseruari, nobis tamen necesse est eis honorum beneficia tribuere, vt in spiritualis operis studio ex remuneratione valeant multiplicius insudare. Et quia noua Anglorum ecclesia ad omnipotentis Dei gratiam, eodem Domino largiente, & eo laborante, perducta est, vsum tibi pallii ad sola Missarum solennia peragenda concedimus: ita vt per loca singula duodecim episcopos ordines, qui tuae subiaceant ditioni, quatenus Londoniensis ciuitatis episcopus semper in posterum a Synodo propria debeat consecrari, atque honoris pallium ab hac sancta & apostolica, cui auctore Deo deseruio, sede

Lib. 12.
epist. 15.

percipiat. Ad Eboracam vero ciuitatem volumus mittere, quem ipse iudicaueris ordinandum, ita vt si eadem ciuitas cum finitimis locis verbum Dei receperit, ipse quoque duodecim episcopos ordinet, & metropolitani honore perfruatur: quia ei quoque si vita comes fuerit, pallium tribuere, Domino fauente, proponimus, quem tamen tuae fraternitatis dispositioni volumus subiacere. Post obitum vero tuum ita episcopis, quos ordinauerit, praesit, vt Londoniensis episcopi ditioni nullo modo subiaceat. Sit vero inter Londonia & Eboracae ciuitatis episcopos in posterum honoris ista distinctio, vt ipse prior habeatur qui prior fuerit ordinatus. Communi autem consilio & concordia actione quaeque erunt pro Christi zelo agenda, disponant, vnanimiter recta sentiant, & ea quae senserint, non sibi met discrepando perficiant. Tua ergo fraternitas, non solum eos episcopos quos ordinauerit, neque eos tantummodo qui per Eboracensem episcopum fuerint ordinati, sed etiam omnes Britanniae sacerdotes habeat, Domino Deo nostro auctore, subiectos, quatenus ex vita & lingua tuae sanctitatis, & recte credendi, & bene viuendi formam percipiant, atque officium suum fide & moribus prosequentes, ad caelestia, cum Dominus voluerit, regna pertingant.

CAP. II.

Item Alexander III. Eboracensi archiepiscopo.

In hunc modum plures Romani pontifices a tempore beati Gregorii scripserunt. Nos antiquam Eboracensis ecclesiae integram dignitatem conseruari, auctore Domino, cupientes, & praedecessorum nostrorum Romanorum pontificum vestigiis inhaerentes, auctoritate apostolica prohibemus, ne vltius aut Cantuariensis archiepiscopus ab Eboracensi professionem exigat, aut Eboracensis Cantuariensi exhibeat, neque, quod a beato Gregorio prohibitum est, vilo modo Cantuariensis Eboracensis iurisdictioni subiaceat: sed iuxta patris eiusdem constitutionem, ista honoris distinctio in perpetuum conseruetur, vt qui prior ordinatur, prior habeatur. Sed si Cantuariensis archiepiscopus, ab Eboracensi electo manus consecrationis subtraxerit, quod videlicet iuxta ecclesiarum suarum morem, ab Honorio sedis apostolicae pontifice sibi debetur,

ANNO
CHRISTI
1179.

liceat eidem Eboracensi secundum communem consuetudinem, & Honorii patris nostri sanctionem, vel domini nostri Paschalis mandatum a suffraganeis auctoritate Romani pontificis consecrari.

C A P. III.

Idem vniuersis ecclesie Cantuariensis suffraganeis.

Cum non ignoretis, venerabilem fratrem nostrum Cantuariensem archiepiscopum vobis non solum metropolitico, sed etiam iure legationis præesse, mirabile satis est, quod quidam vestrum (sicut audiuius) asseuerare præsumpserunt, quod idem archiepiscopus nullam causam de episcopatibus vestris, siue legationis, siue metropoleos iure, audire debeat, nisi per appellationem ad ipsum deferatur. Sane licet metropolitico iure forte non debeat causam de vestris episcopatibus, nisi ad eum per appellationem deferatur, audire, legationis tamen obtentu vniuersas causas, quæ de ipsis episcopatibus per appellationem vel per aliquam querimoniam perueniunt ad audientiam suam, audire potest & debet, sicut qui in prouincia tua vices nostras gerere probatur. Mandamus itaque venerabilitati vestræ atque præcipimus, quatenus causas quæ de episcopatibus vestris ad eundem archiepiscopum referuntur, eius iudicio relinquatis: nec quemlibet clericum vel laicum vestræ iurisdictionis deterrere vel impedire tentetis, quo minus causas suas ad præfatum archiepiscopum, si voluerit, transferre possit.

9. q. 3. Con-
quellus.
Dist. 65.
Quoniam
nos. 25. q. 1.
Seruatis. 11.
q. 1. Perue-
nit.

* vestra

C A P. IV. *Idem nobilissimo duci Venetiæ.*

Cum essemus Venetiæ, & ibi diutinam moram fecissemus, proposuisti nobis constanter atque solícite, sæpe contingere, quod cum inter clericum & laicum tuæ iurisdictionis de pecuniaria causa controuersia vertitur, clericus ad nostram appellat audientiam: & personis extra terram tuam existentibus, iurisdictionis causam impetrant quandoque committi, qui super huiusmodi causis iudicare nolunt, aut nesciunt legem aut consuetudinem Veneticorum. Vnde quia occasione ista tam frequenter a laicis clerici indebite fatigantur, & damna grauiâ sibi prouenire proclamant; nos fauore tuæ deuotionis inducti, & tuis

precibus inclinati, auctoritate apostolica tibi duximus indulgendum, vt si aliquando clericus de terra tuæ iurisdictionis super pecuniaria causa contra laicum ad nostram audientiam appellauerit, non nisi personis quæ de terra tuæ iurisdictionis sunt, & secundum legem & consuetudinem Veneticorum iudicare debeant, committamus: ita quod indulgentia nostra non debeat nisi nostro tempore durare.

C A P. V.

Milites templi Hierusalem, * sub tempore gratiæ noui ^{adde qui} Machabæi, abnegantes sæcularia desideria & propria relinquentes, tollentes crucem suam, & secuti sunt Christum, ipsi sunt per quos Deus orientalem ecclesiam a Paganorum spurcitia liberat, & Christiani nominis inimicos expugnat. Ipsi pro fratribus animas ponere non formidant: & peregrinos ad sancta loca proficiscentes, tam in eundo quam in redeundo a Paganorum incurfibus defendunt. Et quoniam ad tam sanctum & pium opus explendum eis facultates propriæ non suppetunt, præsentibus literis exoro, quatenus inde subleuetur eorum inopia, populum a Deo vobis commissum, collectas facere moneatis. Quicumque * de facultatibus a Deo sibi collatis, in ista ^{de} secunda collecta se constituerint, eisque beneficium persoluerint per annum, septimam partem poenitiæ iniunctæ, confisi de beatorum apostolorum Petri & Pauli meritis, indulgemus. Si vero excommunicatus non fuerit, & eum mori contigerit, ei cum aliis Christianis sepultura ecclesiastica non negetur. Cum autem fratres ipsius templi, qui ad collectam destinati sunt suscipiendam, in ciuitatem, castellum, villam, aut vicum aduenerint, si forte locus interdictus sit, in iucundo eorum aduentu pro templi honore, & eorum S. militum reuerentia, semel in anno aperiantur ecclesiæ: & exclusis excommunicatis, diuina mysteria celebrentur. Quæ vero de non excommunicatis militum eorum fratribus sepulturæ tradendis, & excommunicatis in eorum aduentu exclusis semel in anno, a nobis statuta sunt, vobis mandantes præcipimus, vt per omnes parochias faciatis irrefragabiliter per omnia obseruari.

Idem

ANNO
CHRISTI
1179.

CAP. VI.

Idem venerabilibus fratribus archiepiscopis, episcopis, & ceteris ad quos literæ istæ peruenerint.

Dilecti filii nostri fratres Hospitalis Hierosolymitani transmissa nobis conuestione monstrarunt, quod vos eis de malefactoribus suis iustitiam exhibere non vultis: priuilegia eorum inspicere contemnetes, nec ipsos elemosynas quærere in vestris parochiis, aut confratres ipsorum sepelire, aliquatenus permittatis. Quoniam igitur iidem fratres multis sunt libertatibus & priuilegiis a Romanis pontificibus præmuniti, quæ vt nostris temporibus infringantur, nolumus sustinere: fraternitati vestra, &c. quatenus iam dictis fratribus in his quæ a Romana ecclesia noscuntur indulta fuisse, nullam prorsus molestiam faciatis, nec ea sibi contradicere vel negare aliquatenus attentetis. Si de vobis in veritate talia de cetero poterimus comperire, pro certo sciatis, quod nos concessa vobis priuilegia decidemus, cum nostris & ecclesiæ Romanæ scriptis authenticis obuiare minime timeatis.

CAP. VII.

Idem episcopis, archidiaconis, & aliis ecclesiarum prælati per Galliam constituti.

Sane quoniam a prædecessoribus nostris & a nobis est statutum, vt scilicet Hospitalarios ipsos excommunicare, vel oratoria sua interdiceri nemini liceat, vobis auctoritate præsentium iniungimus atque præcipimus, vt prædictos fratres Hospitalis Hierosolymitani, aut ecclesias suas interdiceri vel excommunicare nullatenus præsumatis.

CAP. VIII. *Idem.*

Simili modo sancimus, vt quicumque in eorum fraternitate fuerit receptus, si forte ecclesia, ad quam pertinet, a diuinis officiis fuerit prohibita, eumque mori contigerit, eidem ecclesiastica sepultura non denegetur, nisi nominatim interdictus, aut anathematis vinculo fuerit in-

Pars cap. In
literis quas
a nobis, sup.
de potesta-
te iudicium.

CAP. IX. *Idem fratribus Hospitalis Hierosolymitani.*

Peruenit ad nos transmissa insinuatione venerabilis fratris nostri * Herefordensis episcopi, quod vos occasione priuilegii ab apostolica sede vobis indulti, non semel tantum in anno, sed frequenter episcopatum eius visitatis, & interdictas ecclesias aperitis, vt diuina officia celebretis. Addit ad hæc, quod vos corpora defunctorum, si qua inhumata iacuerint, dummodo excommunicati non decesserint, ecclesiastici cœmeterii traditis sepulturæ. Quoniam igitur non decet vos aliquatenus vsurpare quod vobis non est indultum, cum priuilegium mereatur amittere, qui permiffa sibi abutitur potestate: discretioni vestræ, &c. quatenus sic tenorem priuilegii conferuetis, quod eius metas vel in his, vel in aliis transgredi minime videamini, nec nisi semel in anno in ecclesiis interdictis diuina præsumatis officia celebrare: scituri pro certo, quod si secus, quod non arbitramur, feceritis, vos a præsumptione vestra, Domino auctore, arctius compescemus.

CAP. X. *Idem Lexoniensi episcopo.*

Si quis rei litigiosæ confirmationem a sede apostolica impetrauerit, non minus iudex de causa potest cognoscere, & eam sine debito terminare. Sed si rem tunc pacifice possidebat, cum inde confirmationem obtinuit, non est tutum, aut licitum iudici de quæstione suborta postea sine mandato Romani pontificis decernere, aut eam diffinire.

PARS XLV.

DE SPONSALIBVS SECVNDO.

CAP. I. *Idem* Exoniensi episcopo.*

VENIENS ad nos V. lator præsentium, simplici nobis assertionem monstrauit, quod in domo sua mulierem acceperit, de qua filium & filiam habuit, & fidem coram pluribus præstitit, quod eam duceret in vxorem. Interim vero cum in ciuitate quadam apud domum vicini pernoctaret, eius filia secum concubuit, & cum pater eos in simul in lecto inuenisset, summo mane ipsum eam inuitum desponsare coegit. Qui nuper in præsentia nostra con-